

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 45/06
18.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužioca "AA", protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BV, advokat, radi regresa naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Vranju broj Gž. 809/05 od 21.6.2005. godine, u sednici veća održanoj 18. maja 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Vranju broj Gž. 809/05 od 21.juna 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Vranju broj Gž. 809/05 od 21.juna 2005. godine odbijena je žalba tuženog i potvrđena je presuda Opštinskog suda u Vladičinom Hanu broj P. 510/02 d 6.9.2004. godine kojom je obavezan tuženi da tužiocu po osnovu regresa plati iznos od 878.466,63 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.2.2001. godine pa do isplate, kao i troškove parničnog postupka u iznosu od 65.095,00 dinara, sve u roku od 15 dana.

Protiv naznačene presude Okružnog suda u Vranju tuženi je izjavio blagovremenu reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tuženog nije osnovana.

U provedenom postupku nisu počinjene bitne povrede parničnog postupka iz člana 354. stav 1. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, a na koju povredu Vrhovni sud Srbije pazi po službenoj dužnosti.

Iz utvrđenih činjenica proizilazi da je tuženi skrivio saobraćajni udes koji se dogodio 2.1.2004. godine na regionalnom putu VV, kroz selo GG. Tuženi se nije pridržavao saobraćajnih propisa, brzinu kretanja svog vozila nije prilagodio uslovima vožnje po mraku i klizavom kolovozu niti je držao svoje vozilo na bezbednom odstojanju od decne ivice kolovoza posmatrajući u smeru kretanja. Usled takve vožnje, prilikom mimoilaženja sa zaustavljenim vozilom pored desne ivice kolovoza puta, ali u suprotnom smeru, tuženi je prešao na kolovoz namenjen za saobraćaj vozila iz suprotnog smera i prednjim levim delom svog vozila zahvatio oštećenog DD koji je vršio zamenu levog prednjeg točka i neneo mu teške telesne povrede od kojih je isti preminuo u bolnici u _____. Zbog opisanog udesa tuženi je krivično odgovarao i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine i 2 meseca. Članovi porodice pokojnog oštećenog vodili su parnični postupak radi naknade štete protiv parničnih stranaka. Parnične stranke su obavezane da solidarno porodici oštećenog isplate iznos od 878.466,63 dinara. Tužilac je taj iznos po pravnosnažnoj sudskoj presudi isplatio dana 28.2.2004. godine. U krivičnom postupku je utvrđeno da je tuženi prilikom saobraćajnog udesa imao alkohola u krvi u koncentraciji od 0,64 promila. Medicinskim veštačenjem je utvrđeno da je u vreme provere koncentracije alkohola u krvi tuženog u 21,20 časova utvrđen alkohol u meri od 0,64 promila. To bi značilo da je u vreme saobraćajnog udesa tuženi imao oko 1,06 promila do oko 1,27 promila, ili srednja vrednost oko 1,16 promila. Navedena koncentracija alkohola u krvi sa sudsko-medicinskog aspekta označava stanje akutne alkoholisanosti stepena napitosti alkoholom, a koje stanje je činilo

tuženog nesposobnim za bezbedno upravljanje motornim vozilom. Takva alkoholisanost uzrokuje nizak psiho-fizički poremećaj među kojima su najznačajniji neusaglašeni rad čulnih organa, sužavanje vidnog polja, smanjivanje oštine vida i sluha najmanje za 30%, subjektivno osećanje veće sigurnosti u vožnji te usled toga i pogrešno procenjivanje konkretne saobraćajne stvari.

Na osnovu ovih činjenica pravilo su nižestepeni sudovi usvojili tužbeni zahtev tužioca.

Tuženi je upravljao motornim vozilom u alkoholisanom stanju jer je medicinskim veštačenjem utvrđeno da je u vreme saobraćajnog udesa imao između 1,06 promila do oko 1,27 promila alkohola u krvi, a prema odredbi člana 164. st. 1. i 2. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima, tuženi nije smeo da upravlja vozilom u saobraćaju ako je pod dejstvom alkohola (više od 0,5 g/kg). Imajući u vidu način na koji se akutno stanje alkoholisanosti u kakvom je tužilac bio, odražava na psiho-fizičke poremećaje kod vozača i okolnosti kako je došlo do spornog saobraćajnog udesa (tužilac je neprilagođenom brzinom, prešao na saobraćajnu traku rezervisanu za saobraćaj suprotnog pravca i svojom levom stranom vozila udario u oštećenog koji je menjao gumu na zaustavljenom vozilu uz desnu ivicu kolovoza posmatrajući u pravcu kretanja toga vozila), pravilan je zaključak nižestepenih sudova da je ova alkoholisanost bila u uzročnoj vezi sa saobraćajnim udesom. Utvrđena uzročna veza između alkoholisanosti tuženog i saobraćajnog udesa i posledica koje su nastupile, daju pravo tužiocu da se kao osiguravač i solidarni dužnik u parnici za naknadu štete, regresira od tuženog.

Revident neosnovano i bez valjanih pravnih argumenata umanjuje svoju odgovornost za opisani saobraćajni udes. Neprihvatljivi su njegovi navodi da je presuda Okružnog suda doneta uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka jer nisu cenjeni svi žalbeni navodi. Okružni sud je cenio relevantne žalbene navode i nije bio dužan da odgovori na svaki žalbeni navod kako to pogrešno revident smatra. Nije bilo potrebno da se saslušavaju svedoci koje revident nudi a na okolnosti koliko je alkoholnih pića tuženi popio nakon saobraćajnog udesa i to iz dva razloga. Prvo, odredba člana 157. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima zabranjuje licu koje je učestvovalo u saobraćajnoj nezgodi u kojoj ima poginulih ili povređenih lica uzimanje alkoholnih pića pre i za vreme vožnje dok se ne izvrši uviđaj. Drugi, i važniji razlog je što je veštačenjem koje je obavljeno putem veštaka Zavoda za sudsku medicinu u Nišu otklonjena svaka sumnja u pogrešno utvrđene činjenice u vezi alkoholisanosti tuženog. Navedeni veštaci su analizu izvršili i prema kazivanju tuženog u kojima je on navodio količine alkohola koje je konzumirao i u koje vreme pa su utvrdili da je njegov iskaz apsolutno netačan i naveli iscrpne razloge za to.

Kako se saobraćajni udes dogodio 2.1.1994. godine merodavni propis je Zakon o osnovama sistema osiguranja imovine i lica ("Službeni list SFRJ" broj 17/1990) koji odredbom člana 95. stav 2. propisuje da organizacija za osiguranje koja je naknadila štetu oštećenom licu stupa u njegovo pravo prema licu odgovornom za štetu za iznos isplaćene naknade trećem oštećenom licu, uz kamatu i troškove, ako nije nastupila njena obaveza prema uslovima ugovora o osiguranju autoodgovornosti. Prema tome nema pogrešne primene materijalnog prava kako to revident tvrdi u činjenici što se prvostepeni sud poziva na član 87. stav 2. Zakona o osiguranju imovine i lica, a drugostepeni sud na odredbu člana 52. Zakona o sistemu osiguranja imovine i lica.

Vrhovni sud Srbije je cenio i preostale revizijske navode ali je našao da oni nisu relevantni i da nemaju uticaja na pravilnost presuđenja, pa je stoga odlučio kao u izreci presude na osnovu člana 393. saveznog Zakona o parničnom postupku i člana 491. stav 4. republičkog Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 125/04).

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

OK